

РЕШЕНИЕ

№ 36943

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 31.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **1237** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 10а, ал. 4 във вр. ал. 1 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 8 и чл. 17 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на М. Л., родена на г. [община], Република Ф., гражданка на Република Ф., притежаваща национален паспорт № Р., издаден на 04.10.2019 г. със срок на валидност 03.10.2029 г., депозирана чрез пълномощник – адв. Х. В., САК срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид „D“ от 08.01.2025 г. издаден от първи секретар, нотифициран, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Гърция по Заявление за издаване на виза № SKG 25000094V от 27.11.2025 г.

В жалбата е застъпено становище за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се фактическа необоснованост и несъответствие на приложените материални основания за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с информацията в представените документи към заявлението. Поставен е акцент върху формалното извършване на проверка от служителите на Дирекция „Миграция“, което се сочи като предпоставка за непълно изясняване на всички относими и декларирани в заявлението данни за условията на пребиваване на територията на страната. Сочат се допуснати съществени нарушения на административно производствените правила засегнали неблагоприятно ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателката М. Л. – нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК, несъответствие между отразените във Формуляра за отказ дати на подаване на заявлението – 27.11.2025 г. и на издаване на Отказа – 08.01.2025 г., липса на мотиви относно приложените материално правни основания за

отказа – т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. С позоваване на решения на Европейския съд за правата на човека е обосновано твърдяното нарушение на правата по чл. 8 и чл. 17 от КЗПЧОС. От съда се иска да отмени обжалвания административен акт и да върне преписката на компетентния административен орган със задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона. Претендират се направените разноски.

Процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Д. Д. поддържа в съдебното заседание искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Ангажира гласни доказателства. Претендира разноски в размер, съответен на посочения в списъка по чл. 80 от ГПК (л. 78) и приложените доказателства (л. 76).

Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република не участва със свой представител в съдебното заседание. По искане на пълномощника му (л. 38 – л. 40), заявено в съпроводителното писмо вх. № 1808/20.01.2026 г., с което е изпратена административната преписка (л. 3-гръб), в съдебното производство са изискани, по реда на чл. 192 вр. чл. 186 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, и са приобщени като писмени доказателства отрицателните становища на Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ – МВР представени в съгласувателната процедура по чл. 30 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Софийска градска прокуратура не е взела становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град въз основа на приложените към делото доказателства и становището на страните, съобразно правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 27.11.2025 г. жалбоподателката М. Л., гражданка на Република Ф., [дата на раждане] в [община] е подала Заявление № S. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България, виза вид „D“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Гърция (л. 12 – л. 13). В Заявлението е посочила данните от издадения на 04.10.2019 г. национален паспорт № Р. със срок на валидност 03.10.2029 г. и основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване - чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – съпруга на български гражданин. В заявлението са отразени постоянният адрес по лична карта на българския гражданин – съпруг на жалбоподателката – [населено място], махала А. 999, както и адрес в [населено място], С.. Отразено е, че в периода 20.08.2020 г. – 17.06.2025 г. жалбоподателката М. Л. е пребивавала в Република България на адрес [населено място], кв. С., [улица], а от 17.06.2025 г. – в [населено място],[жк], [улица]. Като източник на средства за издръжка и на разходите за транспорт в заявлението е посочен М. Ел К. – мениджър в „Шипка 99“ АД, съсобственик в К. груп.

Към Заявлението са приложени, изискуемите съгласно чл. 19, т. 1 и т. 2 от НУРИВОВР документи :

1) копие на страници от документ за задгранично пътуване на заявителката М. Л. – паспорт № Р. (л. 14), с положени визи за пребиваване на територията на държави членки на ЕС за предходни периоди, както следва: - за периода 20.08.2020 г. – 20.02.2021 г. в Република България – виза вид „D“ (л. 15-гръб),

- за периода 07.07.2021 г. – 06.07.2022 г. - виза вид „С“ за пребиваване на в Кралство Испания (л. 16-гръб),

- за периодите 14.10.2022 г. – 14.01.2023 г. и 01.03.2024 г. – 28.08.2024 г. – визи вид „С“ за пребиваване в Република Ф. (л. 18 и л. 18-гръб),

2) копие на издадено ѝ на 13.03.2025 г. разрешение за продължително пребиваване в Република

България № R. със срок на валидност до 09.02.2026 г., в което са отразени ЛНЧ [ЕГН] и адрес на регистрация в [населено място],[жк], [улица] (л. 20),

3) Свидетелство за съдимост рег. № 25090111011000265500, издадено на 04.09.2025 г. от Бюро „Съдимост“ на Софийски районен съд със срок на валидност 04.03.2026 г., в което е отразено, че жалбоподателката М. Л. не е осъждана (л. 37),

4) Документи, удостоверяващи целта на издаването на виза (чл. 13, ал. 2, б. „а“ НУРИВОВР)

- Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН], издадено на 19.09.2025 г. въз основа на Акт за сключен граждански брак № 0048 от 19.09.2025 г. съставен в П., Столична община (л. 30),

- копие на нотариално заверена на 24.10.2025 г. лична карта на съпруга на жалбоподателката – българският гражданин Г. А. В., сер. АА 8405261 издадена на 07.08.2025 г. от МВР с отразен постоянен адрес – [населено място], махала А. 999 (л. 30-гръб – л. 31)

- копие на нотариално заверена на 24.10.2025 г. декларация от жалбоподателката М. Л., че сключеният на 19.09.2025 г. брак с Г. А. В. не е фиктивен и не е с цел да се заобиколят разпоредби на българското законодателство (л. 27-гръб – л. 28)

- копие на нотариално заверена на 24.10.2025 г. декларация от съпруга на жалбоподателката Г. А. В., че сключеният на 19.09.2025 г. граждански брак с М. Л. не е фиктивен и не е с цел да се заобиколят разпоредби на българското законодателство (л. 28-гръб),

5) документи за осигурено настаняване (чл. 13, ал. 2, б. „б“ НУРИВОВР)

- копие на Договор за наем от 01.03.2025 г., по който страна - наемател е съпругът на жалбоподателката Г. А. В., договорът е с предмет – временно, за 12 месеца (чл. 3, ал.1 - л. 21-гръб) предоставено право на възмездно ползване на двуетажна вилна сграда със застроена площ 59.44 кв. м. в [населено място], [улица] месечна наемна цена от 150 лева (чл 2, ал. 1 - л. 21),

- копие на Договор за доброволна делба на съсобствен недвижим имот с нотариална заверка на подписи и дата от 28.12.1993 г., удостоверяващ правото на собственост на наемодателката по Договора за наем от 01.03.2025 г. – свид. В. Г. П. (л. 24),

- заверено копие на Декларация от наемодателя В. П., съгласно § 1, т. 20, подт. 2 от ДР на ЗЧРБ с нотариална заверка на подпис, дата и съдържание от 27.10.2025 г. (л. 25),

- заверено копие на Декларация от съпруга на жалбоподателката – българския гражданин Г. А. В. с нотариална заверка на подписа от 24.10.2025 г., с която е заявил, че ще осигури жилище, което е наел в [населено място],[жк], [улица], за срока на пребиваване на съпругата си М. Л. (л. 27),

6) документи за притежавани средства за издръжка за планирания престой, включително и за завръщане в държавата по произход (чл. 13, ал. 2, б. „в“ НУРИВОВР) - заверено копие на Декларация от съпруга на жалбоподателката – българският гражданин Г. А. В. с нотариална заверка на подписа от 20.11.2025 г., с която е заявил, че ще осигурява на съпругата си М. Л., гражданка на Република Ф., необходимата финансова издръжка за срока на пребиваването ѝ на територията на Република България(л. 29),

7) копие на медицинска застраховка, валидна за периода 28.10.2025 г. – 27.10.2026 г. (чл. 14, ал. 2, б. „а“ НУРИВОВР – л. 26).

Въз основа на тези документи и представено писмо № КОВ -31-00-48 от 03.10.2025 г. на началника на отдел „Национален визов център“ при Дирекция „К. отношения“ в Министерство на външните работи (л. 34), с което жалбоподателката М. Л. е уведомена, че ще бъде допуснато по изключение да подаде заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Консулската служба на Република България в [населено място] – Гърция, определеното със Заповед № АВ-02-53 от 02.12.2025 г. на генералния консул, консулско длъжностно лице М. С. е съставила оспореният в настоящото производство стандартен формуляр на Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България (л. 32) по подаденото на 27.11.2025 г. Заявление

за издаване на виза. Като правно основание за Отказа във формуляра са посочени две от хипотезите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ – т. 17 и т. 23 във вр. чл. 14, ал. 1, т. 3 от Правилника за приложение на ЗЧРБ, а като фактическо – в допълнителните забележки е отразено : „След извършени проверки е установено, че не са доказани достоверно условията на заявеното пребиваване и са декларирани неверни данни. Проверката установи, че адреса, който е деклариран, че имате осигурено жилище се използва формално, с цел изпълнение на условията за виза за дълготрайно пребиваване и последващо разрешение за пребиваване. Същият адрес е предоставян и на други чужденци за получаване на пребиваване без реално да се ползва за живеене от тях.“. Непосредствено след подписа на консулското длъжностно лице е отразена саморъчно датата 08.01.2025 г.

Отрицателното Становище рег. № 513р – 138050 от 15.12.2025 г. на за началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, представено в проведената съгласувателна процедура, по реда на чл. 30 от НУРИВОВР (л. 56 и л. 63 – л. 64), е обосновано с правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - проведен разговор с наемодателката, която е заявила, че има Договор за наем, но съпругът на апликанта живее в друго населено място – [населено място] и тя няма връзка с него. Направен е извод, че адресът в [населено място] е представен единствено с цел получаване на виза за дългосрочно пребиваване без реално това да е мястото, на което жалбоподателката М. Л. ще живее по време на престоя си в България. В Становището са отразени и данни от Автоматизираните информационни масиви „ИД“ – Н.ШИС за констатирани административни нарушения по чл. 52, ал. 1 от ЗЧРБ на 14.02.2022 г., на 16.02.2023 г. и на 29.10.2025 г., включително и за ПАМ по чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ от 17.07.2025 г., които не са конкретизирани и не са посочени като част от фактическо основание, с което е обосновано отрицателното становище.

Отрицателно е и становището на Държавна агенция „Национална сигурност“ (л. 58). Посочено е, че жалбоподателката не е идентифицирана като заплахата за националната сигурност, но е установено, че попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Цитиран е резултатът от проверката на Дирекция „Миграция“ – СДВР, че адресът се ползва фиктивно за регистриране на чужди граждани, с цел получаване на пребиваване на територията на страната.

Позовавайки се на тези становища, административният орган е издал оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България по заявлението на гражданката на Република Ф. М. Л..

В съдебното заседание пълномощникът на жалбоподателката – адв. Д. Д., преупълномощен от адв. Х. В. ангажира гласни доказателства – показанията на наемодателя - свидетелката В. Г. П. (л. 80) и дъщеря ѝ свид. Т. А. П. (л. 80-гръб), които в значителната си част потвърждават отразеното в Становището на за началника на отдел „Миграция“ при СДВР – отдадено е под наем 1 помещение „за преспиване и сервизни помещения“ (л. 80 – свид. В. П.) във вилен имот, представляващ къща на 3 етажа, която се ползва от собствениците основно през лятото. По отношение на извършената проверка на служител от отдел „Миграция“ на място в [населено място] свид. В. П. потвърди, че не е била в къщата към този момент, но не заяви наемателите ѝ да са ползвали в този момент отдаденото им помещение. Категорично отрече имотът да е предоставян за ползване на други чужди граждани. Твърди, че е виждала жалбоподателката М. Л. „два-три пъти“, но познава съпруга ѝ - българският гражданин Г. В., който е помагал при строежа на къщата им и работи по строежите. Довел е М. „в началото на миналата година“ и е казал, че иска да живее с нея. „Те са трима братя.“, „И тримата живеят в една съборетина. Затова искаше да се премести в нас, защото там няма условия.“, „Тя се мотае с него.“, а свид. Т. П. посочи, че „Преди две седмици бях там и беше почистено, подредено. Тях ги нямаше.“.

Описаните релевантни за правния спор факти позволяват да се направят следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения административен акт, неблагоприятно засегнат от властническото волеизявление. По отношение на спазването на преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, съдът взе предвид, че към административната преписка не е приложен документ, удостоверяващ датата и начина на връчване на Отказа за издаване на виза вид „D“ на жалбоподателката М. Л.. Жалбата депозирана от процесуалния ѝ представител – адв. Х. В. е подадена в Административен съд – София – град на 20.01.2026 г. и е заведена с вх. № 1808. Безспорно отразената година на издаване на обжалвания отказ – 08.01.2025 г. не отговаря на останалите фактически данни - датата на подаване на заявлението – 27.11.2025 г., както и на посочените данни в приложените документи, с които е обосновано основание за издаване на виза – чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ - сключен брак с български гражданин на 19.09.2025 г. При тези данни съдът прие жалбата за подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Обжалваният административен акт подлежи на съдебен контрол, съгласно чл. 10а, ал. 4 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, доколкото като основания за оспорването му са посочени нарушения на чл. 8 и чл. 17 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Изискване за влизане и пребиваване на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС е да има валидно издадена виза. В разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ са посочени видовете визи за пребиваване на територията на страната, а в чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ - компетентните органи, които могат да ги издадат - оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, на които е делегирано правото да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1. Издаването на благоприятен за жалбоподателката акт е обусловено от кумулативното наличие на установяване на целта на планирания престой на територията на Република България и условията, при които ще бъде реализирано това намерение.

Оспореният Формуляр за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е съставен и подписан от компетентен орган – първи секретар, консулско длъжностно лице на Република България в Генералното консулство в [населено място], Република Гърция с делегирани правомощия съгласно Заповед № АВ-02-53 от 02.12.2025 г. издадена от генералния консул (л. 36). Към преписката е приложена и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, с която на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от НУРИВОВР като компетентни да вземат решения за отказ за издаване на визи, на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността са определени – директорът на дирекция „К. отношения“, началникът на отдел „Национален визов център“ и служители в отдел „Национален визов център“ ангажирани със съгласуване и проверка на заявленията за издаване на визи, а на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства е възложено да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7, към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и

определяне на визовия режим и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс (л. 37).

Оспореният Отказ за издаване на виза „D“ е обективиран върху Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила на АПК. Във формуляра са посочени правните основания, на които се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ във вр. чл. 14, ал. 1, т. 3 от Правилника за приложение на ЗЧРБ, както и фактическите обстоятелства, които обосновават приложението им.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните данни от заявителите преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, както и да изпратят заявлението на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай на заявено такова искане, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В тази процедура са представени становищата на Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че когато се касае за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка „... който отказ се издава като са отбелязани основанията в него и е указано правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“, поради което възражението за липса на мотиви в обжалвания в настоящото производство Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е неоснователно. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс по отношение на изискуемите реквизити, отбелязано е правното основание и са изложени в допълнение фактическите данни, възпроизвеждащи относима част от информацията, отразена в представените отрицателни становища на Дирекция «Миграция» и Държавна агенция „Национална сигурност“.

Спазени са и процесуалните изисквания при издаването на административния акт. Не са допуснати нарушения на процедурата, които да са ограничили правата на жалбоподателката. Отказът е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ. В заявлението на жалбоподателката е посочено основаниято по чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – съпруга на български гражданин. Приложени са документи, удостоверяващи този факт – удостоверения за сключен граждански брак – на 19.09.2025 г., нотариално заверени декларации от жалбоподателката и съпруга ѝ, че бракът не е фиктивен, документ за самоличност на българския гражданин.

Оценката на информацията в представените документи към заявлението за издаване на виза е извършена посредством задължителната съгласувателна процедура с Дирекция «Миграция» и Държавна агенция «Национална сигурност». Удостоверяването на сключен граждански брак с български гражданин не е достатъчно, за да обоснове извод за наличие на предпоставки за продължително пребиваване на територията на страната на съпруг, гражданин на трета страна, каквато е конкретиката на настоящия казус.

В този контекст, неоснователно, позовавайки се на представените документи към заявлението и показанията на разпитаните свидетели, процесуалният представител на жалбоподателката

възразява относно приложените, въз основа на отрицателните становища на Дирекция «Миграция» и на Държавна агенция "Национална сигурност" в процедурата по чл. 30 от НУРИВОВР, основания за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. «б» от Регламент (ЕО) 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за връщане в държавата по произход са задължителни изисквания при проверка на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой. В § 7 на чл. 21 от Регламента е предвидено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата. Твърденията на разпитаните свидетели не съдържат необходимата категоричност, за да бъдат възприети като достоверен източник на информация, че представеният към заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване Договор за наем от 01.03.2025 г. отговаря на фактическо положение относно мястото, на което ще пребивава семейството на жалбоподателката М. Л. за периода, за който се иска издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При разпита ѝ в съдебното заседание на 31.03.2026 г. наемодателката – свид. В. П. заяви, че е виждала чуждата гражданка **«два – три пъти»** въпреки, че беше категорична, че живее в къщата в [населено място] през лятото. И в показанията на дъщеря ѝ – свид. Т. П. няма твърдения за периода, за който е бил сключен Договорът за наем – изтекъл към 01.03.2026 г., да са съжителствали заедно с наемателите си през 2025 г. По делото не са представени доказателства и за изпълнение на задължението за плащане на договорения месечен наем, а и за деклариране на получените доходи от наем пред съответната ТД на НАП, съгласно изискванията на чл. 44, ал. 1 вр. чл. 31 от Закона за данък върху доходите на физическите лица.

Не са ангажирани доказателства и за източниците и размера на доходите на съпруга на жалбоподателката – българският гражданин Г. А. В., който е декларирал, че ще осигури жилище и финансова издръжка на съпругата си за времето на престоя ѝ. Декларираните данни не намират потвърждение и в показанията на разпитаните свидетели доколкото не са опровергани констатациите от проверката на служителите на отдел „Миграция“ при СДВР, че наемодателката и наемателите не са били на адреса, а наемодателката е заявила, че няма връзка с наемателя си Г. В., който живее в [населено място]. От значение за настоящия казус е и обстоятелството, че значителната част от срока, за който е бил сключен договорът за наем към момента на подаване на заявлението от жалбоподателката М. Л. е бил изтекъл, а оставащите до края - 01.03.2026 г. около 3 месеца са недостатъчни, за да се приеме, че престоят на жалбоподателката, за който е заявено искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е обезпечен.

По делото липсват твърдения, а и доказателства договорът да е продължен след срока, за който е сключен, а в приложения към делото са договорени условия единствено за предсрочното му прекратяване, но не и за евентуалното му продължаване.

Според настоящия съдебен състав обжалваният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не нарушава гарантирани права от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Конвенцията не предвижда право на дългосрочно пребиваване в държава членка на Европейския съюз на граждани на трети страни. Подобно право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. Затова и с Отказа да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България не се нарушава защитено субективно право на гражданката на Република Ф. М. Л.. Представените документи към заявлението - договор за наем с изтичащ срок и нотариално заверени декларации от съпруга, че

ще осигури издръжка и жилище за периода на престой в България, не съдържат информация и не могат да се ползват като годно доказателство за налична обективна възможност за осъществяване на декларираните намерения.

В този смисъл не са налице и доказателства, въз основа на които може да се приеме, че с оспорения Отказ се нарушава правото на личен и семеен живот на жалбоподателката, произтичащо от разпоредбата на чл. 8, § 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Намесата в правото на личен и семеен живот следва да е необходима за едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност, или на икономическото благосъстояние на страната, както и за защита на здравето и морала, или на правата и свободите на другите. В заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България жалбоподателката М. Л. е посочила като единствено основание сключеният граждански брак в страната. При категорично установените данни, че семейството не притежава собствено жилище, представеният договор за наем е с предстоящ изтичащ срок непосредствено след подаване на заявлението за издаване на виза и без възможност за удължаването му, при липса на данни за източник и размер на получаваните доходи от съпруга – българският гражданин Г. В., включително и за възможна реализация на пазара на труда на жалбоподателката, няма обективни данни да е нарушено гарантираното ѝ от Конвенцията право на личен и семеен живот с отказа да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Л., родена на г. [община], Република Ф., гражданка на Република Ф., притежаваща национален паспорт № Р., издаден на 04.10.2019 г. със срок на валидност 03.10.2029 г., депозирана чрез пълномощник – адв. Х. В., САК срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид „D“ от 08.01.2025 г. издаден от първи секретар в „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Гърция по Заявление за издаване на виза № SKG 25000094V от 27.11.2025 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: